Vizsgák előtt

Alig néhány hét van még az 1953/54-es tanévből, s megkezdődnek az évvégi vizsgák. E vizsgákon számot kell adnunk arról, hogy mennyiben hajtottuk végre pártunk és kormányunk politikája új szakaszának célkitűzéseiből a ránk vonatkozó feladatokat. Melyek ezek a feladatok, mennyiben voltak adva megoldásuk objektív feltételei, hogyan használtuk, vagy nem használtuk ki ezeket, milyen tennivalóink vannak a vizsgákig. E kérdésekkel kívánok részletesebben foglalkozni az alábbiakban.

A kormányprogramm egyetemi vonatkozásaira szándékosan nem térek ki. Mindenki előtt ismeretes, hogy a kormányprogramm végrehajtása nálunk az egyetemi oktatás magasabb színvonalra emelését jelenti. Ez a célja, s ehhez hivatott megadni a szociális és személyi feltételeket. A megfelelő feltételek biztosítása után, szinte kizárólag rajtunk, hallgatókon áll, hogy hogyan élünk velük. Most, hogy közeledik a vizsgaidőszak, szükségképpen adódik a feladat, az tudniillik, hogy éppen a vizsgakérdésekkel összefüggésben vizsgáljuk meg, mennyire kaptuk meg e lehetőségeket és főleg mennyire használtuk ki őket.

Azzal kezdem, hogy a kormányprogramm a második félévre meghozta számunkra a kétségtelenül szükségessé vált ösztöndíjemelést. Azt hiszem túlzás nélkül kijelenthetem, hogy ez a reform egészen kivételes esetektől eltekintve, teljességgel megoldotta az egyetemisták alapvető anyagi problémáit. Az igen gyakori segélyek, szociális juttatások viszont az említett kivételes eseteket is megszüntetik. Valóban nincsenek a reform óta követelődzések, többségükben elégedettek az egyetemisták. Van azonban a dolognak egy másik oldala. Valahogy azt érzem, nem fogtuk fel eléggé mélyen, hogy milyen áldozat volt ez dolgozó népünk és milyen készséges segíteni akarás a kormány részéről. Gondoljunk csak arra, hogy vannak eléggé alacsony fizetésű kategóriák a dolgozók körében, melyeken még ezután fognak segíteni, pedig esetleg jobban rászorultak volna, mint mi. Az állam és a dolgozók ilyen nagyfokú támogatását jobb tanulással, nagyobb szorgalommal kellett volna viszonozni. Valljuk be, e téren nem túlságosan erőltettük meg magunkat.

Nézzük meg milyen egyéb objektív lehetőséget biztosított a kormányprogramm a szakmai színvonal emelésére. Kétségtelen e téren igen komoly nehézségek vannak, melyek gátjai mind a szakmai, mind a politikai munkának. A túlzsúfoltság, a rossz órabeosztások, az egyetemi tematikákban előforduló sok ismétlés mind azt bizonyítja, hogy e téren alig, vagy egyáltalán nem történt változás. Igaz az, hogy a minisztérium évközben nem valósíthatott meg egy gyökeres reformot az egyetemen. Ez feltétlenül zavarólag hatott volna a tanulásra és nem is lett volna elég idő részleteiben kidolgozni. Ezt minden hallgatónak meg kell értenie, tudomásul kell vennie. Azonban néhány vonalon segíthetett volna a minisztérium anélkül, hogy ezzel a tanulásban bármi zavart okozott volna. *Mert például miért jelentene bármiféle zavart a légó-oktatás mai, teljesen fölösleges, csak időpocsékolást jelentő formájának megszüntetése. Jogosan kérdezik a bölcsészkar másodéves leányhallgatói, hogy miért kell nekik immár harmadszor ugyanazt hallgatni (U. i. elsős korukban a második félév tematikája egyezett az elsővel, ma pedig a mostani elsősökkel hallgatják együtt, s persze a tematika ugyanaz).* Előfordult olyan eset is, hogy két egymásutáni alkalommal ugyanazt az előadást hallgatták. Ezek alkalmat adnak arra, hogy egyesek, például: olvasással töltsék el az órát. Nyilván senkit sem lehet arról meggyőzni, hogy ami haszontalan az hasznos. De előfordulnak ilyen esetek szakmai vonalon is. Például a III. évfolyam történelemszakos hallgatóknak igen zsúfolt a programmjuk Heti 41 óra. Ilyen óraszám mellett a tanulásuk persze nem elmélyült, alapos munka, hanem robot. *Felvetődött a bölcsész III., IV. évfolyamon, hogy mennyire célszerű a Szovjetunió legújabbkori története kollégium, mikor ebből már párttörténet oktatás keretében vizsgáztunk.* Heti 4 órában, különösen a III. éveseknek ez eléggé nagy megterhelést jelent. De a marxizmus oktatás keretében is hallgattuk már némelyik problémakört ötször. Az ilyen problémákat nem szabad elhallgatni, amikor félévi munkánkat tesszük mérlegre, mert ezek fölvetése nélkül csak a hallgatókat bírálni, üres frázisokat pufogtatni egyenlő a teljes eredménytelenséggel.

De nekünk, hallgatóknak is körül kell néznünk saját portánkon. Mert e téren bizony elég szomorú a helyzet. A kormányprogramm és a párthatározat nyomán kialakult egészséges légkör nem egészen helyes irányba mutat. Itt-ott kezd elvtelen haverkodássá fajulni. Nem az a baj, hogy mi van, hanem ami nincs. U. i. a bírálat szelleme kezd eltűnni, vagy legalább is a felsőbb vezetőszervekre való kritizálásokra korlátozódik. E fölfelé való bírálat természetesen igen helyes és jogos, azonban nem elég. Nem az a megoldás semmiesetre sem, hogy mivel a jelenlegi egyetemi rendszerben sok a hiba, essünk egy olyan hangulatba, hogy most már nem érdemes és nem is lehet tanulni. Az ilyen hangulat pedig létezik, sőt mondhatni általános. Ez pedig nagyon károsan fog hatni a vizsgákra, hacsak gyökeresen fel nem számoljuk. E hangulat eredménye a tanulmányi fegyelem általános lazulása. Ez megnyilvánul késésekben, hiányzásokban, órákon való magatartásban, stb. Például Mérei elvtárs legutóbb a II. éves történészek közül kénytelen volt több hallgatót kiküldeni órájáról fegyelmezetlen magatartásuk miatt. De szakmai tanulmányi téren is kezdenek kiütközni a bajok. Például a III. éves matematikusoknak, — mely közismerten elég erős évfolyam szakmailag — egy nemrégiben írt elektródinamikai dolgozat átlaga 2,1-ré sikerült.

Ezt a helyzetet meg kell és meg is lehet változtatni, s ehhez mindenekelőtt nekünk, hallgatóknak kell sarkunkra állni és a magunk kényelemszeretetét legyőzni. Be kell látni, hogy ez nem mehet így tovább, mert legfőképpen nekünk lesz belőle károrunk. A kiút egy baráti, de nem haverkodó és hibákat elnéző légkör kialakulásában van.

A hibák kiküszöbölését is csak úgy lehet megkezdeni, ha mindenek előtt a kommunisták vetik fel saját hibáikat, kijavítják őket, s magukkal viszik ezen az úton a pártonkívülieket.

Összegezve: megállapítható, hogy sokat mulasztottunk a félév során. De a helyzet megváltoztatására éppen a vizsgákra való felkészülés lesz jó alkalom. Le kell most már vonnunk a mulasztásokból a megfelelő következtetést és teljes erővel neki kell fognunk a vizsgákra való felkészülésnek, még most nem késő. A hibákat bátran, de nem rombolóan fel kell vetni. Azt hiszem, hogy például megfontolandó mennyire helyes egyes évfolyamokon a vizsgák nagy száma; például I. évfolyam magyar szakon 8. Az ilyeneket a DISZ-vezetőségnek meg kell beszélni az illetékes tanszékkel, a dékán elvtársakkal, s nyilván a helyi állami vezetés mindent megtesz azért, hogy jó vizsgabeosztást biztosítson. Azonban, ha valami nem sikerül, semmiesetre sem helyes az egész vizsgarendszert elvetni és nem tanulni. Amit a helyi vezetéssel közösen megbeszéltünk, ahhoz szilárdan kell magunkat tartani és minden erőnket latbavetni, hogy sikerüljenek a vizsgák.

Ismerve az egyetemi hallgatóságot, meg vagyok győződve arról, hogy a pártszervek és a DISZ megfelelő munkája mellett rövidesen „megtörik a jég" megkezdődik a tanulás és sikeresen fejezhetjük be a tanévet.

SUKI BÉLA

Miért választottam az orvosi pályát?

Egy dunántuli kedves kis faluban születtem s gyermekkoromat is itt töltöttem. Így bőséges alkalmam nyílt még az elnyomatás éveiben megismerkedni a falu életével. Megismertem a dolgozók és parasztok életét minden nehézségével és nyomorúságával együtt. A Magyarországon uralkodó kapitalista rendszernek a tömegek elnyomása mellett súlyos hibája volt az is, hogy nem fordított gondot a dolgozók egészségvédelmére, még kevésbbé a falu dolgozóinak és parasztjainak egészségügyi ellátására.

EZT NAGYON sok esetben tapasztaltam. Nem mult el tél, hogy ne láttam volna édesanyámat öszszeszorult szívvel, aggodó arccal beteg testvérem ágya fölé hajolni olyankor, amikor orvosi segítségre nem is gondolhatott. Hiszen — mint az ország legnagyobb területein — a mi vidékünkön is négy-öt faluban lakó 10—15.000 embernek egyetlen járművel és műszerekkel rosszult felszerelt orvosa volt. Ezért sok falusi dolgozó anyának kellett állnia és álmatlanul virrasztania a betegágynál orvosi segítség nélkül. Minden helyes útmutatás nélkül kellett felvenni a harcot az előtte ismeretlen, apró kórokozó mikroorganizmusokkal, hogy gyermeke életét megmenthesse.

De nem sokka több jót lehet elmondani a városi dolgozók orvosi ellátásáról sem. Az így szerzett tapasztalatok és emlékek még a felszabadulás után is élénken éltek bennem s ezek ösztönzésül szolgáltak arra, hogy életpályám megválasztásánál az egészségügyi munka területe került előtérbe.

MINT ÁPOLÓNŐ kezdtem meg munkámat a budapesti egyetemi klinikákon. Ott megismerkedtem azzal az érzéssel, amelyet ez a munka nyujt, mely munkának nagy része van a beteg emberek egészségének helyreállításában. Minden foglalkozás, minden munkakör magában hordja művelője számára az alkotó munka örömét. Szavakkal szinte megmagyarázhatatlan az egészségügyi dolgozónak az a boldogsága, melyet röviden gyógyítás örömének szoktak nevezni. Minden nehézséget elfeledtető, életre szóló élmény, amikor az orvos szeme is együtt csillog az újra egészséges betegével és családjával.

Itt értettem meg azt, hogy a szocializmus országában legfőbb érték az ember. Ennek teljes tudatában megtanultam küzdeni az emberéletért, harcolni azért, hogy minél előbb egészségesen adjuk vissza a szocializmus legfőbb értékét a termelő munkának. Nagyon megszerettem munkámat és még jobban a szenvedő embert, hiszen az ő érzéseinek az átvételével alakítjuk ki azt a kötelességtudatot, mely mindennapi ösztönzője ennek a sok örömöt és nagy felelősséget magában hordó pályának.

EZEK NYOMÁN született meg bennem az az elhatározás, hogy továbbtanulok és orvos leszek. Ugy érzem, hogy mély és szép tartalmat ad életemnek az, ha minden munkámat népünk egészségének szolgálatába állítom. Figyelemmel kísértem klinikánk kutató munkáját, résztvettem egyes kísérletek technikai kivitelében. Megismertem a kutató munka fontosságát és most már tudom, hogy a gyógyító munka mellett első a betegség megelőzésére irányuló tevékenység.

Egyetemi tanulmányaim során célul tűztem magam elé azt, hogy minden szakmánkkal összefüggő tárgyat a legnagyobb részletéig pontosan elsajátítok. Ezen az úton próbálom megteremteni magamnak azt az alapot, amelyre támaszkodva majd résztveszek a kutató munkában és minden olyan munkában, amellyel előremozdíthatom az egészségvédelem megjavítását.

Cverenc Ilona
II. orvostanhallgató

Az első kérdezz-felelek estről

Az Egyetemi és Főiskolai DISZ Bizottság április 21-én rendezte meg az első kérdezz-felelek estet. Az est napirendjét azokra a kérdésekre adott válaszok képezték, amelyeket hallgatóink előzőleg felvetettek.

Néhány szót a kérdezz-felelek est előzményeiről és előkészítéséről. Az Egyetemi és Főiskolai DISZ Bizottság március 6-i ülésén, a bizottság munkatervének tárgyalásakor Danyi Dezső elvtárs javasolta, hogy szervezzünk kérdezz-felelek mozgalmat egyetemünkön. A mozgalom lényege az, hogy a hallgatóink által felvetett politikai, gazdasági, szakmai és más természetű kérdésekre, nyilvános előadás keretén belül kapják meg a választ. E kérdések feldolgozására a Tudományegyetemi Pártbizottságot, a Marxizmus-Leninizmus Tanszék és más intézetek előadóit kérjük meg. Danyi elvtárs javaslatát a Bizottság nagy örömmel fogadta és elhatározta, hogy áprilisban megrendezi az első kérdezz-felelek estet,

A KÉRDEZZ-FELELEK EST ELŐKÉSZÍTÉSE

A következő lépés az volt, hogy tudattuk a karok hallgatóival a kérdezz-felelek mozgalom lényegét. Megkezdődött a hallgatóink körében felmerült problémák összegyüjtése. A kérdések nagy számban életünk sok területéről, érkeztek hozzánk. Feldolgozásukra héttagú bizottság alakult, melynek tagjai egymás között felosztották a problémákat, hogy alaposan utánanézzenek azoknak és megfelelően indokolt válaszokat adjanak rájuk. Többnyire politikai és gazdasági kérdések hangzottak el, szakmai kevés volt. Ez azonban nem baj, hiszen szakmai problémáinkra a közvetlen előadóink megadják a választ.

A válaszokat Nagy Lajos elvtárs, a Marxizmus-Leninizmus Tanszék adjunktusa ismertette. A résztvevők hangulatából arra a következtetésre jutottunk, hogy a válaszok kielégítőek voltak, indokolt feleleteket adtak. Az előadás után hallgatóink nem vetettek fel újabb kérdéseket a válaszokkal kapcsolatban sem. Ez nem jelenti azt, hogy diákságunkban nem merült fel azóta is néhány probléma, hiszen hallgatóinkat általában a komoly gondolkodási képesség jellemzi, ami megmutatkozott a beadott kérdések bonyolultságában, sokrétűségében is. Hallgatóink keresik a problémákat és azok megoldását is.

A SZERVEZÉSRŐL

Néhány hiányosság merült fel a szervezésnél. Egyetemünk sok hallgatója nem tudott erről a mozgalomról, azért nem is kapcsolódhatott bele. Annak ellenére, hogy a karokon az egyéni beszélgetéseken kívül meghívók is jelentek meg a kérdezz-felelek estre, a jelenlevők száma kevés volt. Egyesek a DISZ taggyűlésnek tulajdonították, melyeket azokban a napokban kellett megtartani. Csupán egy irodalmi és egy művészeti kérdésre nem kaptak választ hallgatóink, mivel ezeket későn kapták meg előadó elvtársaink.

Hallgatóságunk hasznosnak tartja az ilyen esték rendezését. Egyes elvtársaink javasolják, hogy rendszeresítsünk gyüjtőládát karonként s a fontosabb kérdésekre azonnal adjuk meg a választ, például a Szegedi Egyetemen keresztül, a többiekre pedig másfél, vagy kéthavonként rendezett kérdezz-felelek esten. Ez a javaslat helyes és meg is kell valósítani.

FELADATAINK A JÖVŐBEN

Feladatunk, hogy minél több elvtársat kapcsoljunk be a kérdezz-felelek mozgalomba. Ennek a mozgalomnak — azonkivül, hogy választ kapunk az egyes kérdésekre — az a jelentősége, hogy ezzel egyrészt elősegítjük a még meglévő hibák feltárását és azok kijavítását, másrészt felszínre kerülnek a hallgatóságunkat foglalkoztató problémák. Éppen ezért szélesíteni, bővíteni kell ezt a kezdeményezést. Az Egyetemi DISZ Bizottság ezt fontos feladatának tekinti az elkövetkezendő időben.

Rakonczás Pál
EDB. agitációs felelős

Gyakorlóéveseink ankétja a Főiskolán

Pártunk és kormányunk politikájának megvalósítása érdekében emelni kell az általános iskolai tanárképzés színvonalát. Fokozott feladatot és kötelességet ró ránk az gyakorlóéveseink munkájának megsegítése és ellenőrzése terén. Ennek érdekében április 11-re Szegedre hívtuk össze gyakorlóéves pedagógusainkat. Helyénvalónak találtuk, ha nemcsak tanár-, hanem tanítójelöltjeink is közös ankéton ismerik meg egymás problémáit.

Amikor elbúcsúztak hallgatóink a Főiskolától, telve bizakodással, akarattal és tennivágyással keltek útra. A falvak, tanyák kis-magyarjait akarták megtanitani az emberibb és igazibb életre. Meg akarták ismertetni velük azokat az ismereteket, melyeket a felszabadult tudomány adott már nekik is. Mi is nagy érdeklődéssel vártuk őket, bár már Szolnokon és Békéscsabán is hasonló ankétokon találkoztunk egynémelyikkel.

A boldog viszontlátás még azokat is szórabiróbbá és derűsebbé tette, akik nem ismerték a Főiskolát. És a pillanatnyi idegen- és újszerűség hamar feloldódott és beszédtől, derűs kacagástól lett hangos a folyosó. Valami kimondhatatlan boldogság sugárzik ezeknek a fiataloknak az arcán. Önálluk már valóra vált pártunk és kormányunk ígérete. És ha egyikmásik másként képzelte a pedagógus életet, ma még is mindegyik megelégedett és boldog. A Főiskola díszterme megtöltötte a közel 200 pedagógus, akik együtt hallgatták *Szilágyi Károly elvtárs referátumát a gyakorlóévesek eddigi munkájáról.* Majd utána először csak félve, majd mindinkább nekibátorodva és nekitüzesedve álltak fel és szólaltak meg a mi fiataljaink. Tóth Sándor elmondta, hogy Sarkadkeresztúron egy kis községben tanít. Boldog és megelégedett és a társadalmi munkából is jócskán kiveszi a részét. Beszélt az igazgatója, a kartársak elvtársias gondoskodásáról és törődéséről. Beszélt arról a megfoghatatlan és kimondhatatlan jóérzésről, amikor a tanulók körülveszik a „tanárbácsit" úgy érezte — folytatta beszámolóját Tóth elvtárs —, hogy azért a mélységes szeretetért és kifogyhatatlan ragaszkodásért, megbecsülésért érdemes pedagógusnak lenni. És a tudásszomj, — amely megnyilvánul nemcsak a gyermekek, hanem a falu népe részéről az jelenti a pedagógus munkájának igazi megbecsülését.

Horváth Mihály maroslelei tanítójelölt arról beszélt, hogy 5 fiatal pedagógus dolgozik ebben a faluban. Eleinte idegenkedve mentek ide, de ma úgy érzik, hogy otthonukká vált ez a falu.

Ferenczi Margit, aki heti 32 órában tanít, emellett komoly és lelkes munkát végez a falu DISZszervezetében is. Megszerettette az irodalmi olvasókörön keresztül a magyar és szovjet irodalmat. A könyvtár forgalma fellendült és a gyermekek alig várják a könyvnapot, a könyvtárórát, hogy újabb ismeretekre tegyenek szert és arról majd az irodalmi szakkörön be is számoljanak.

Stájer Katalin nagytőkei tanárjelölt arról beszélt, hogy a kezdő tanítónőnek milyen problémái voltak az adminisztrációs munkák végzésénél, vagy a különböző óratípusok vázlatainak elkészítésénél. De ezeket is megoldotta, mert kartársai és igazgatója minden útmutatást megadtak, hogy a kezdet nehézségein átsegítsék.

Fekete Pál békéscsabai tanárjelölt, — aki az orosz nyelv tanításába ért el a megye határán túl is igen kiemelkedő eredményt, — beszélt arról: mennyire fontos a jövő pedagógusainak, hogy mind szakmailag, mind ideológiailag jól felkészültek legyenek. Csak az tud tanítani, akinek van miből adni. Annak a pedagógusnak az óráján, akinek felkészültsége a tanulókat leköti, nem lehet szó fegyelmezetlenségről. A felszabadulás után lerombóltuk a burzsoázia fegyelmi rendszerét és nekünk kell az újat felépíteni. Olyan fegyelmet, amely biztosítja a szocialista embertípus kialakítását. Beszélt arról is — és mennyi tűz és mennyi erő volt szavaiban —, hogy milyen fontos jelentősége van a szülők, a családok megismerésének, mennyi problémára derít fényt egy-egy ilyen látogatás. De ezen túlmenően a szülők megismerik az új pedagóguson keresztül azt a nevelőtípust, akikkel együtt haladva és együtt munkálkodva dolgoznak a boldogabb magyar jövő megvalósításáért.

Mindazok, akik felszólaltak és akikkel egyénileg beszélgettünk, elmondották, hogy falun akarnak maradni, mert megismerték a magyar falu népét, a magyar parasztot és jól érzik magukat. Megbecsülik őket és az a szeretet és megbecsülés, amellyel a fiatal magyar pedagógust a dolgozó nép körülveszi, biztosítja részükre nemcsak a zavartalan életet, hanem szakmai továbbképzésük és fejlődésük lehetőségét is.

Egyik óra követte a másikat, a közös ankétot iskolák szerinti szakmai megbeszélés követte és délben a fehér asztalnál újra diákok lettek, akik tudtak örülni ennek a napnak, mert biztosak a boldog holnapban.

G. L.